

סיפורה של יעל דיין

האמיתי!

זאת היתה אהבה של מלחמה וקרבות. כי בזמן של מתח, הבן-אדם הוא לגמרי אחר. הוא פתוח יותר. שונה. בשדה אין זמן למישחקי-חברה רגילים. אז בא רגע של אמת בהכרת אנשים.

★ ★ ★

„לא יכולתי לחשוב לחיות כחז"ל!"

מזכרונות שמכחינות יחסים, זוהי קפיצת דרך גדולה. כי המלחמה מעמידה בפרור פורציה את הדברים. דברים שהיו חשובים קודם מאבדים את חשיבותם. כי המלחמה מבודדת נורא. האדם יכול להיות מוקף גידור של חברים, אבל הוא נשאר אדם, עם מחשבותיו הטובות והרעות, לגמרי לבד. ואז כשמוצאים אדם שני, יש לזה יותר חוק. כרוך שסוגי-חיים אחד נגמר אצלי, ויחל סוג חיים חדש. לא עברתי שום היסטוריה ופחד של ויתור על סיגנון-חיים קודם. אני לא מתחרטת על אף רגע שחייתי במסגרות חיים אחרות. אני לא הפסדתי זמן. כל הדברים שעשיתי תרמו לי והעשירו אותי. הכרתי אותו בשבטה. זה היה שבועיים לפני פרוץ המלחמה. אף פעם קודם לכן לא עמדתי להתחתן. תמיד אמרתי: כשזה יקרה, זה יקרה. היה לי חבר וידיד שמונה שנים, הבמאי מיכאל קקויאניס. הכרתי אותו ב-פסטיבל בקאן בשנת חמישים ותשע. כל שנה הייתי נוסעת אליו, ליוון, לכמה

עם אמא שדאגה לכל, כולל טבעת-נישואין מיר, חדת, מזהב לבן, מעשה-ידי צורפי משכית.

כך הוא הכיר אותה: דוב שטייגר בחפקיד

לעצמה שימלה, היא מפקחת במלוא המרץ העצום שלה על כל העניינים, ובכל זאת היא מוצאת זמן כדי להיעצר רגע, ולהיזכר איך זה היה בזמנה.

מספרת רות דיין:

כשאני התחתנתי, גא היו שמלות-חתונה ודברים כאלה. אני התחתנתי עם סאראסאן וחולצה רומנית עם רקמה כחולה, וכמוכן יחפה. אני אוהבת בכלל להסתובב יחפה.

החתונה היתה בשש בערב. בתור מוזמנים באו משה שרת ודב הוז, ועוד כל מכובדי התקופה. באמצע החתונה התחילו הפרות לגעות. התברר ששכחתי לחלוב אותן. לבשתי מהר מכנסיים קצרים והלכתי אליהן. דב יוסף, שאיחר, היה צריך לבוא לברוך אותי ברפת.

לחמותי, עליה השלום, לא היו הרבה אמצעים אז, אבל היא נסעה לחיפה וקנתה בד לבן עם איזה קישקוש עליו, והביאה לי כדי שאתפור לי שימלת-חתונה.

החברות שלי בכלל לא באו לחתונה שלי. הן כעסו עלי. אז לא היה נהוג להתחתן.

(המשך בעמוד 20)

חודשים. אבל אף פעם לא חשבתי להינשא לו. לא בגלל שהוא נוצרי, היהדות לא הפריעה לי, כמו המיקום של החיים. לא יכולתי לחשוב על אפשרות לא לחיות בארץ.

עכשיו מצאתי בעצם את הגבר האמיתי שלי. כל בחורה חולמת מיליון שנה עד שהיא פוגשת בגבר חלומותיה. למזלי כל אחת חולמת חלומות אחרים, ולכן כולן לא מתחתנות עם אותו גבר.

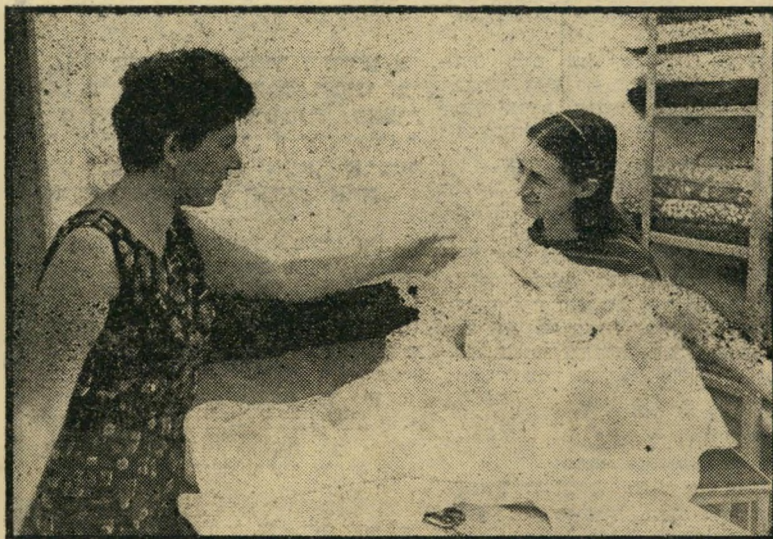
עד כאן יעל דיין.

את האושר הזה היא תחגוג, יחד עם בעלה, אלימ דב שטייגר, או דב שיאון, כי צהלה, בנן החוללה של משפחת דיין. יחד איתה יחגגו עוד למעלה מאלף איש, חברי ממשלה, חברי ועדת החוק והבטחון של הכנסת, כל אנשי נהלל, כל משפחות הנישואים, וחברים. כל אלה היו מוזמנים כבר לפני כן, לחתונה של הבן הצעיר. יעל דיין ובעלה הוסיפו לשמחה רק עשרים איש.

★ ★ ★

באמצע החתונה — לרפת

האמא דיין עסוקה נורא בהכנות. היא הזמינה תופרות מבית-לחם, כדי לתפור

אחר הרישום ברבנות הגיע תור שמלת החופה (למעלה): יעל ותופרת משכית) מבד אורגנזה ותחרה בקווים פשוטים ביותר. זה היה מיבצע-זקן: כל ההכנות תוך חמישה ימים.

שימלת החופה